ב"ה | גיליון **775**
ערב שבת קודש
פרשת **מקץ** תשפ"ו

י-ם	16:03	17:15
ת"א	16:21	17:20
חיפה	16:19	17:18
ב"ש	16:23	17:24

אוצר הנפש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי **הרב יצחק גינזבורג** שליט"א

אוצר הפרשה

"בלעדי, אלהים יענה את שלום פרעה"

פרשת מקץ פותחת בחלומות של פרעה – קודם הוא חולם על פרות ואחר כך שיבולים. כל החרטומים שומעים את החלום "ואין פותר אותם לפרעה" – אף אחד מהחכמים, החרטומים והמכשפים לא יכול לפתור לו את החלום. רש"י כותב שהם הציעו פתרונות לחלום, אבל הדברים לא נכנסו באזניו של פרעה. הם אמרו "שבע בנות אתה מוליד ושבע הבנות אתה קובר" והפתרון לא 'נכנס לו באזניים', כך אומר רש"י. עד ששר המשקים נזכר, אחרי שנתיים של שכחה, מה היה איתו בבור. הוא מספר לפרעה שיש פה, בבלא במצרים, "נער עברי עבד", לשון גנאי, שפתר לי ולשר האופים את החלומות שלנו, "ויהי כאשר פתר לנו כן היה אתי השיב על כני ואתו תלה". פרעה 'נדלק' על הסיפור הזה ומיד מצווה שיביאו לו את יוסף. כשיוסף בא פרעה אומר לו "שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו" ויוסף עונה לו **"בלעדי, אלהים יענה את שלום פרעה" – הפתרון בכלל לא ממני. אלקים יודע את המקור של החלום, ואני בבטול שלי לה' רואה את המקור. לכן מה שאני אומר הוא האמת, מה שיהיה בפועל, ולא משנה איך הוא יתקבל אצלך.**

(כ' כסלו תשפ"ה)

אוצר השו"ת

אור או חשך?

שאלה: בשנה האחרונה רואים מחדלים רבים של הממשלה וכוחות הבטחון (גם בשטח ובעיקר באימוץ קונספציות וערכים משובשים), מול הצלחותגדולותשלהם,כמופיצוץהביפריםבלבנון. מה צריך להיות היחס הנכון?

מענה: "אור וחשך משתמשים בערבוביא" (הגדר של קליפת נגה). יהי רצון שהאור יתגבר על החשך וגם יהפוך אותו לאור גדול – "העם ההולכים בחשך ראו אור גדול".

(מתוך מענות ותשובות פר' כי תבוא פ"ד)

אוצר הסיפור

הסיפור שהציל

רבי חיים מטשרנוביץ' היה מגדולי החסידות ותלמידו של רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב. הסתלק בכ"ז כסלו.

פעם אחת נחלה רבי חיים מאוד, והיה שוכב בחליו זמן רב עד שכל הרופאים נואשו ממנו. שלושה ימים שכב כדומם ממש, לא פקח את עיניו ולא דיבר מאומה, ורק שפכו לתוך פיו מרק ורפואות וכיוצא. פתאום הזדקף הצדיק וישב על מיטתו, הניח ידיו על ראשו וצעק בקול: אוי! אוי! העומדים סביבו נבהלו מאוד, ואחד מאנשיו קרב אליו ושאל: רבי, מה זה שאתם צועקים אוי אוי? אמר לו: אינך רואה כי הבעל שם טוב עומד אצלי? ונתפחד האיש עוד יותר, אבל תכף סר חוליו של הצדיק והחל לחזור לבריאותו.

> רבינו, עשו לי טובה שירפאני ה' יתברך!

אחר כך סיפר הצדיק המעשה הנורא, ואמר כי כמעט הלכה נשמתו ממנו ונשאר בו רק קיסטא דחיותא. וראה שהולך הוא בעולמות העליונים, וראה את הבעל שם טוב ז"ל ואמר לו: רבינו, עשו לי טובה שירפאני ה' יתברך! השיב לו: איזו זכות יש לך שאמליץ בעדך? אמר רבי חיים: והלא דרך קדשו של הרה"ק רבי מיכלי ז"ל מזלאטשוב, היה שלא בירך ברכת המזון בסעודה שלישית עד שדיבר מכבודכם איזה עובדא. ופעם נמשך ישיבתו בסעודה שלישית עד כי ראו אור יום בבית, וצוה להביא מים אחרונים. נזכרתי ואמרתי לו: רבי, עדיין לא דיברתם מהבעל שם טוב ז"ל! ואמר לי: טוב אמרת! וציוה לסלק המים האחרונים ודיבר איזה עניין מכבודכם, ואחר כך ברך ברכת המזון. ענהו הבעל שם טוב: הצדק אתך, ואני זאת אעשה לך: אברך אותך, ובטחתי אשר ברכתי לא תשוב ריקם. והנה – אמר הצדיק – כשהתחיל לברך אותי, עוד לא הייתי מתפחד, כי כמעט לא היתה נשמתי בי. אך בכל רגע נתחזקו כוחותי, ועם זאת הייתי רואה אותו עומד לנגדי, וידי קדשו על ראשי ומברך אותי! פחדתי מאוד וצעקתי. ואחר כך שב הצדיק לאיתנו ולבריאותו.

הסיפור הזה, הממחיש את מעלתם הגדולה של סיפורי הצדיקים, מתאים מאוד לתאריך פטירתו של רבי חיים: בחנוכה, מדליקים בלילה הראשון נר אחד, בשני שניים, וכך הלאה – בסך הכל לו נרות, המקבילים ללו הצדיקים

המשך בעמ' הבא

יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב: דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר התבונה

מלחמה-נצחון-שלום

חנוכה הוא חג השמן. לחנוכה שני פנים משלימים: נס הישועה ממלכות יון וגזרותיה, בדרך מלחמה ונצחון – "מסרת גבורים ביד חלשים... וזדים ביד עוסקי תורתך... ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה" – ונס פך ה**שמן בנרות המנורה במקדש שמונה ימים**.

גם המלחמה והנצחון הם בסימן השמן. ראשית, מפני שתכלית המלחמה והנצחון היא להאיר את אור ה', אור התורה והמצוות, המתבטא באור המנורה במקדש. ושנית, מפני שנס פך השמן חוזר ומאיר את המלחמה והנצחון באור של נס אלקי. ראשי-מנהיגי המלחמה והנצחון היו "כהניך הקדושים", מזרע הכהנים הגדולים הנמשחים בשמן המשחה, ושמם של החשמונאים הוא מלשון שמן.

נתבונן בסוד החנוכה דרך המלה **שמן** הרומזת בראשי התבות **ש**לום **מ**לחמה **נ**צחון!

סוד השמן הוא החכמה המאירה את העולם, כאשר מצד אחד השמן נמצא מעל כל המשקים ומצד שני הוא מפעפע בכל, בסוד ספירת החכמה הנקראת קדש, "מלה בגרמיה", ובה שורה "אחד האמת". במיוחד קשור השמן לקדש ולמקדש: ב"שמן משחת קדש" שעשה משה רבינו נמשח המשכן וכליו, נמשחו הכהנים בהקמת המשכן והכהנים הגדולים לדורות, וב"שמן זית זך כתית למאור" מעלים-מדליקים את נרות המנורה בכל יום תמיד.

השמן הוא אור מופלא של שלום, אך כדי להגיע לתכלית של שלום אמתי יש צורך במלחמה ונצחון, כשם שצריך לכתוש את הזית, להלחם בו ולנצח אותו, כדי להפיק ממנו שמן למאור.

> סדר הדברים בפועל הוא מלחמה-נצחון-שלום, מלחמה המסתיימת בנצחון ואז מגיע השלום

אם כן, סדר הדברים בפועל הוא מלחמה-נצחון-שלום, מלחמה המסתיימת בנצחון ואז מגיע השלום. כך היה בחנוכה, כאשר לאחר המלחמה והנצחון חנו-נחו בב"ה בבסלו, טהרו את המקדש הנקרא שלום והדליקו בו את המנורה הרומזת לשלום, "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי", ועשו את חנוכת המזבח המשכין שלום.

בכלל, זהו הסדר הראוי: בנין המקדש לאחר הנצחון במלחמות, "והניח לכם מכל אויביכם מסביב" ואז בונים את המקדש, "בית מנוחה", כסדר שלש המצוות שנצטוו ישראל בכניסתם לארץ (מינוי מלך, מלחמת עמלק ובנין בית המקדש), כמו שלמה המלך, איש השלום, שבנה את המקדש לאחר מלחמות דוד אביו "איש מלחמות". [בדרך כלל הכהנים הם אנשי השלום: מזרע אהרן הכהן "אוהב שלום ורודף שלום", העובדים בבית המקדש, בית השלום, והמברכים את ישראל "וישם לך שלום". אך בחנוכה הכהנים היו גם הלוחמים בשדה הקרב בדוד המלך וגם המטהרים את המקדש וחוננים אותו בשלמה המלך. וכן מלך המשיח הוא הנלחם מלחמות ה' והוא הבונה את המקדש, דוד ושלמה כאחד.]

רק לאחר הנצחון המוחלט מגיע שלום שלם ואמתי, "ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד". לכן שלום אמתי יגיע רק בימות המשיח, לאחר שמלך המשיח "ילחם מלחמות ה' וינצח", נצחון מוחלט (כולל מחיית עמלק), "וכתתו חרבותם לאתים... ולא ילמדו עוד מלחמה", ובנין בית המקדש השלישי והנצחי.

(בסלו פ"ה)

אוצר הפתגם

מבואר בחסידות שאין קר כמו השכל, כך אין חשוך כמו שכל שאין בו גילוי אלקות.

(ליל שבת מקץ תשפ"ג)

אוצר קצר

חנוכה – חג החִנּוּך

חנוכה – לשון **חנה**, לשון **חן** – הוא חג **החִנּוּך**. כתוב ש**חנוך** הוא **חן-כו, חן הוי' – לתת לכל ילד יהודי ולכל ילדה יהודיה השראה של חן אלקי, שאנחנו מוצאים חן בעיני אלקים ואדם, גם ובעיקר בזכות מסירות נפשנו, כמו שהיה בחנוכה.**

(א' טבת תש"פ)

המשך מ'אוצר הסיפור':
שבכל דור: הצדיקים מתקשרים אל הנרות, משום שכמו הנר הם מאירים את עינינו בתורתם וצדקתם – שעל כן נקראו הצדיקים "עיני העדה". מה משמעות ההקבלה הזו? האר"י הקדוש, וכעין זה מסופר גם על הבעל שם טוב, ידע לתקשר ולנהל שיחה עם כל המציאות שסביבו: חי, צומח ודומם – בכל ישנה חיות אלוקית ונפש חיה, ובכל ניצוץ אלוקות הוא בר שיח עבור הצדיקים. בין השאר, התיחד מקום של כבוד לשיחה עם שלהבת הנר: הנרות סיפרו לאריז"ל דברים נסתרים, וגילו לבעל שם טוב על מעשי אנשים שעמדו בסביבתם. כאשר אנו מדליקים את הנרות ומספרים על הצדיקים, אלה שבימים ההם ואלה שבזמן הזה – אנו נעשים שייכים וקשורים אליהם כפי שהיה רבי חיים עם הבעל שם טוב. הקשר הזה נותן לנו את הכח להילחם ביוונים של דורנו ולקרב את התגלות מלך המשיח.

(מתוך "נפלאות" פר' מקץ פ"ה)

קהילה עיצוב: דנה אביחיל | 054-6580146